

רית ניסה בנימת-פשרה להסביר לקצין כי הצעד אינו מבטא חלילה הבעת אי-אמון מצידו, אלא שהחוק היבש מחייב אותו לעשות צעד זה.

הוא אני רואה כי חובתי לחלץ את שר המשטרה ממצורו! השיב זינגר, שיתכן ורמזו כי רק מילא הוראה כאשר שיקר בבית-המשפט, המישקע שנוצר בנפשי — שום בית-משפט לא יוכל לבטלו.

דרכי חיים

יעקב ואסתר

בבית הוריו, בית ערבי נושח הידוע בשם "בית הפרדס הקטן", בקצה שכונת קריית-שלום בתל-אביב, הרגיש את עצמו יעקב מסולי כמלך בעיר. הצעיר בן 18, מסגר במקצועו, יליד הארץ שפירנס ב"שנים האחרונות את הוריו הזקנים יוצאי דמשק, החליט כי הגיע הזמן שהוא ורק הוא יחזיק במסורת המשפחה.

למשימה הראשונה בתפקידו החדש בחר לו מסולי הצעיר את בעיות סהרת ה"משפחה וקדושתה, הוא הבחין באחותו הצעירה ממנו, אסתר בת ה-17, שהיתה מאחרת לחזור לביתה אחרי טיולי לילה וביקורים תכופים אצל חברותיה. "אני לא מרשה לך לצאת עם החברות האלה", היה יעקב גוער באסתר מפעם לפעם, "הן אינן מוצאות חן בעיני."

בעיני אסתר, שגם היא עבדה כבר לפרנסתה, לא מצאו חן הערות אחיה. "אני לא שואלת אותך מה לעשות", היתה עונה בכל פעם שהיה אוסר עליה לצאת עם החברות.

מריבות השפתים הפכו לתגרה רצינית. יעקב נעשה חוקפני יותר ויותר. הוא פקח את עיניו על שעות צאתה ובואה של אסתר, פרץ עליה במבול צעקות וחרפות כאחורה לחזור במוצאי-שבת הבייתה. המריבה האחרונה נמשכה במשך כל הלילה, וכשיצאו השניים לעבודתם בבוקר יום הראשון, החליט יעקב לעשות מעשה כואב לגבר היוצא להגן על כבוד משפחתו: הוא תפס סכין, דקר את אסתר בבטנה.

במשטרה, אחרי שהעבירו את אסתר לבית החולים, האוינו השוטרים לסיפורו של יעקב. אולם גם בכיו המר ורגשות חרדתו לא יכלו כבר לשנות את העובדות הפשוטות. בסוף השבוע הובא יעקב מסולי הצעיר לבית-המשפט, להוצאת פקודת עברה נגדו. האשמה: נסיון לרצח, עבירה שאם יורשע בה יהיה צפוי עליה למאסר עולם.

משפט

אגרוף בזוכית

גם התובע וגם הנאשם היו שוטרים. קרא התובע ויקטור שהרבני באונוי הנאשם ליאון חדד, נהג במשטרת רחובות: "הנך נאשם בגרימת נזק בודון לרכוש בסך 15 לירות."

העדים סיפרו את המעשה כולו: השוטר ליאון חדד טייל להנאתו באחד מרחובות יפו, כשהוא חבוק עם ארוסתו ויולה מסיקה. הכל הלך למישרין וגם הוגג המשיך בטיולו ללא הפרעה, עד שמכונית פרטית עברה ברחוב 4, בדיוק ברגע בו חשקה גם נפשו של ליאון חדד לחצות את הכביש.

ליאון חדד התרגז מאד. כיצד מעז נהג אזרחי לעבור בכביש, כשהשוטר מרחובות חוצה אותו? על עזות-מצח כזו, הגיב חדד ביד מורגפת. הוא קימץ את אגרופו והיכה בזוגיות חלון המכונית. החלון נשבר.

בבית-המשפט טען חדד שהחלון היה דק, אני הושטתי את ידי ובמקרה הוא נשבר. במקריית הגורל לא האמינו התובע ו"השוטרים, אך מכיון שמשקל ערויות תביעה לא היה מספיק, החליט שופט השלום: "אני מוצא אותך זכאי, כנהנה מן הספק, אך אני מזהירך לגבי העתיד." בעתיד, נשבע חדד, לא יחצה עוד רחרח בות-עיר כשמכוניות פרטיות עוברות בהם. ובכלל, יכבד גם את אלה שאינם לובשי מדים.

תובע עלבון

האסיפה שהתכנסה בבית ההסדרות ב"רחובות, ימים אחדים אחרי הרצח של הנער רמי רוזנברג בידי כנופית פרחחים (העולם

סטי"א בתל-אביב לברר את תאריך המאורע בניו-יורק. כאשר אורשו חששותיו, הדפיס למרחב ידיעה על שלולן רצויה לא שכח להוסיף טפיחה עצמית מוזדקת על הגב.

פרשת שטיינברג

משבר-רוח נקי

החוק הישראלי הינו ח"ד-משמעי ביחס ל"פקיד ממשלה, אשר מוגשת נגדו תביעה פלילית לבית-המשפט: יש להרחיקו מתפקידו, עד גמר בירור המשפט. רק אם יצא זכאי יוחזר לעבודתו.

אך לס.מ.מ. יוסף זינגר, ראש הענף הפלילי במשטרת מחוז המרכז, היה גיבוי חזק יותר מן החוק: יחזקאל סהר. כאשר יצא המפקח הכללי לשעבר למלחמת-תנופה במפקד הבולשת זאב שטיינברג, הצטרף זינגר לשורות המגויסים, לא היסט לשקר למען הבוס המיליונר.

שטיינברג, איש גרף ומושמן על כי חשדו בו, לשוא, שאינו מאמניו של המטה הארצי, השיב מלחמה נואשה. הוא ביקש מהיועץ המשפטי להרשות לו להגיש קוב"לנה פלילית פרטית נגד זינגר, באשמת מתן עדות שקר. היועץ המשפטי השהה את תשובתו החיובית במשך ששה חודשים תמימים. אולם כאשר נתן אותה, חייב הדבר, לפי חוק המדינה, כי זינגר יורחק מתפקידו עד סיום המשפט.

שיחה עם השר. זינגר לא הורחק. להיפך, בישיבות בית-המשפט היה מופיע במדוי הכחולים, עטור כוכבים וחבוש מצ"חית כסף. הוא נמצא לכאורה אשם במתן עדות-שקר, ודינו הועבר לבית-המשפט המחוזי (העולם הזה 1071). שם יצטרך לנהל את המשפט נגדו ענף אחר של המנגנון המשפטי, אותו ענף טען בשעתו שזינגר דובר אמת — פרקליטות המדינה.

אולם גם או — אחרי שהשופט הורה לעצרו ולשחררו בערבות — נשאר זינגר מחוסן בפני החוק. סהר לא הרחיק אותו מתפקידו. הוא המשיך לייצג את המדינה כלפי פושעים, בשעה שהוא עצמו נמצא אשם לכאורה בכיצוע פשע, עליו היה צפוי לעונש שבע שנות מאסר.

המצב השתנה רק עם כניסתו של המפקח הכללי החדש לתפקידו. אחת הפרשות ה"ראשונות שהובאו לתשומת לבו של יוסף נחמיאס היתה זו של זינגר. הוא קרא אלי מיד את אריה ניר, מפקדו של זינגר, ואת זינגר עצמו, הסתגר אתם בוקר שלם בכ"ש כחו. למחרת נקרא זינגר לשר המשטרה, ושם נודע לו כי הודח.

היתה זו שיחה סוערת. השר בכור שיט

מורד זינגר אין חובה לחלץ שר

(המשך מעמוד 6)

היו רבים מהם חדורי החלטה נחושה: לג"סות ולסלק מן הוועד הפועל את אנשי הסיעה השמאלית — שהתיצבה לאחרונה דחקה להגנתו של מאיר יערי, הנחשב כיום למנהיג ה"שמאל" במפ"ם ובקיבוץ הארצי. תוצאות ההצבעה: שורה ארוכה של שמאלנים לא נבחרו, כשביניהם בולטים בראש וראשונה שמחה פלמן, מרכז המחלקה הערבית של מפ"ם ומוזכירו של האיגוד היהודי-ערבי; פייגה אילנית, חברת נשיאות הוועד למען השלום; פרץ מרחב, ראש מחלקת ההסברה של המפלגה; ואברהם ("אברמק") ליפסקר, מזכיר קיבוץ בית-אלפא ולשעבר מזכיר מפ"ם בתל-אביב.

עוד טיחה? המועצה נועלה בריב. מאיר יערי, סירב לשאת את נאום הסיים המסורתי, נעתר לבסוף לבקשות חבריו והמי ריא אחרי ימים אחדים לטיפול רפואי ממשרד בשווייץ. בישראל נשאר חזן מול שולחן מלא בעיות: שמחה פלמן ופרץ מרחב הגישו את התפטרותם מיד, סרבו להמשיך ולמלא את תפקידם. מנהיגים אחרים הסתכסכו עם נתן פלד, בהאשימם אותו על כי יצא במלחמה גלויה נגד מאיר יערי. הנהגות מפ"ם וה"קיבוץ הארצי כמעט ושותקו בין לילה. תוך שבוע ימים אפשר היה גם להבחין בתוצאה מיידית אחרת של מועצת עירי-השופט: איש הימין המובהק יהודה בן-חורין, מי עצמד בשנת 1953 בראש מערכת הגירושים של חסידי סנה בקיבוצי התנועה, קיבל על עצמו את הנהלת המחלקה הפרי-סונאלית, החולשת על מנייני ופיטורי פעילי המפלגה והתנועה.

"להתחיל מיד בטהור הקיבוץ הארצי מן השמאלנים", תבעו השבוע ראשי החדשים של הקיבוץ הארצי. "מערכה נגד הימין" תבעו מיעקב חזן ומנתן פלד עסקני ה"תנועה החתיקים".

שני הצדדים כאחד ידעו כי תביעותיהם תביעות-שחא, שלא תתגשמה. כי במציאות הנוכחית, בה מוחלש הקיבוץ מדי יום ב"יומו בעטיו של גל העזיבות הגואה והולך, לא תוכל התנועה הקיבוצית הראשונה ב"גודלה במדינה לקבל על עצמה את הסיכון העצום הכרוך במערכת טיהור חדשה, אחרי שהמערכת הראשונה גולה ממנה רבים מטובי פעיליה ושלחיה.

עתונות

"לא מכבר"

הביוליסין של סטי"א, סוכנות הידיעות של הסיכנות היהודית, הביא למערכות ה"עתונים בשבוע שעבר ידיעה מעניינת מאד: בראיון שנתן לאנשי-עסקים ובעלי מקצועות חופשיים מאמריקה, דיבר ניקיטה כרושצ'וב בנימה מתונה מאד על עתיד יהודי ברית המועצות ועל סיכויי עלייתם לישראל.

היתה זו הידיעה שסיפקה את כותרתם הראשית של רוב עתוני המחרת. פרט אחד בלבד לא צויין בביוליסין, וגם לא בעתונים שהעתיקו את הידיעה: מתי נערך ה"ראיון. רק הארץ החליט למלא את החסר, הוסיף את שתי המלים "לא מכבר".

בעקבות הארץ פיטפט גם קול ישראל. שלוש פעמים שידר את הידיעה, וכל פעם קבע כי ה"ראיון נערך, "לא מכבר". פרשנו המדיני של שירות השידור אף הוסיף באותו ערב גיבובי-מלל, על המשתמע מהצהרתו "האחרונה" של ראש הממשלה הסובייטי. שני עתוני הצהרים, צמאים לכל סנסציה, רכבו על הסוס המוסקבאי, הגישו לקוראיהם כתבות מדיניות מלאות סברות-כרס.

התיקון הקטן. הידיעה המשיכה להכות גלים גם למחרת היום. הארץ הקדיש את מאמרו הראשי לאותו ראיון טרי, ואילו בעמוד שלוש של אותו גליון פירש הפרשן המדיני של העתון את פרשנותו הנבונה על ה"ראיון".

פגם בדבריה-הטעם דבר קטן מאד: בסוף הפרשנות, ללא כל מעבר, הדביק עורך הלילה ידיעה צנועה מניו-יורק, הידיעה: ה"ראיון המפורסם ניתן, בעצם, לפני עשרה חדשים, וזכה בזמנו לכיסוי נרחב בכל העתונים — כולל הארץ.

אולם כאילו כדי להוכיח, כי אין זה נאה לשרות מלכתי לשים לב לקטניות, ציטט קול ישראל אותו יום בהרחבה את המאמר הראשי של הארץ. מן התיקון הקטן, התעלם לחלוטין.

היחיד מן העתונים היומיים שהביט פעמיים בביוליסין המקורי של סטי"א לפני פירסומו, היה למרחב. לעורך-הלילה דויד פדהצור נזמה היה כי תוכן ה"ראיון מוכר. הוא דחה את הפירסום, ביקש ממשרד

Advertisement for Safon beer. It features a large bottle illustration with the number '1000' on the label. Text includes '1000 ל"י בבקבוק' and '25.000 ל"י סאפון'. Below the bottle, it says 'זהו הפרס הראשון. אספו פקקי טמפון וצרו פו סיסמאות. פרסים לכל המושי' and 'תתפיים בסך כולל של 25.000 ל"י סאפון'.

זמן — וכח

דרוש לך לבקור בתערוכת העשור ושני דברים אלה ביחד תוכלי לקבל רק אם תכבסי ב"קויק", אבקת הכביסה המכ"ספת בעצמה עבורך. את, הרחיתי מים, השאר יעשה ה"קויק" ובכח ש"חסכת והזמן שהרוחת יספיקו לך לבקור בתערוכת העשור. גם ביתננו מחכה לך שם.

Advertisement for Safon detergent. It lists 'המועדון הלאומי על-שם פרופסור קלוזנר' and 'תל-אביב, שלמה המלך 95'. It also includes 'ביום רביעי הקרוב, 25 ליוני 1958, בשעה 8:30 בערב, תתקיים הרצאתו של אורי אבנרי על הנושא: הדה-גוליוזם בישראל הפותח: אליהו זכאי'.